

21. Suomi uppoaa – miksi?

EU:n perustamissopimuksen kolmannessa artiklassa kerrotaan, mitä varten EU on perustettu. Viidennessä artiklassa tuodaan esiin suhteellisuusperiaate. Alla oleva on Suomessa primaarioikeutta, joka on rutiininomaisesti sivuutettu julkisessa vallankäytössä, tuomioistuimissa ja mediassa.

ARTIKLA 3.

1. Unionin päämääränä on edistää rauhaa, omia arvojaan ja kansojensa hyvinvointia.
2. Unioni tarjoaa kansalaisilleen vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen, jolla ei ole sisärajoja ja jolla taataan henkilöiden vapaa liikkuvuus, toteuttaen samalla ulkorajoilla tehtäviä tarkastuksia, turvapaikkaa, maahanmuuttoa sekä rikollisuuden ehkäisyä ja torjuntaa koskevat aiheelliset toimenpiteet.
3. Unioni toteuttaa sisämarkkinat. **Se pyrkii Euroopan kestävään kehitykseen, jonka perustana ovat tasapainoinen talouskasvu ja hintavakaus, täystyöllisyyttä ja sosiaalista edistystä tavoitteleva erittäin kilpailukykyinen sosiaalinen markkinatalous sekä korkeatasoinen ympäristönsuojelu ja ympäristön laadun parantaminen.** Se edistää tieteellistä ja teknistä kehitystä.

Unioni torjuu sosiaalista syrjäytymistä ja syrjintää sekä edistää yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta ja sosiaalista suojelua, naisten ja miesten tasa-arvoa, sukupolvien välistä yhteisvastuuta ja lapsen oikeuksien suojelua.

Unioni edistää taloudellista, sosiaalista ja alueellista yhteenkuuluvuutta sekä jäsenvaltioiden välistä yhteisvastuuta.

Unioni kunnioittaa kulttuuriensa ja kieltensä rikkautta ja monimuotoisuutta sekä huolehtii Euroopan kulttuuriperinnön vaalimisesta ja kehittämisestä.

4. Unioni perustaa talous- ja rahaliiton, jonka rahayksikkö on euro.
5. Unioni vaalii ja puolustaa arvojaan ja etujaan kansainvälisissä suhteissaan ja edistää osaltaan kansalaistensa suojelua. Se edistää osaltaan rauhaa, turvallisuutta, maapallon kestäväää kehitystä, kansojen välistä yhteisvastuuta ja keskinäistä kunnioitusta, vapaata ja oikeudenmukaista kauppaa, köyhyyden poistamista ja ihmisoikeuksien, erityisesti lapsen oikeuksien suojelua, sekä kansainvälisen oikeuden tarkkaa noudattamista ja kehittämistä, etenkin Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan periaatteiden kunnioittamista.
6. Unioni pyrkii tavoitteisiinsa asianmukaisin keinoin unionille perussopimuksissa annetun toimivallan mukaisesti.

ARTIKLA 5.

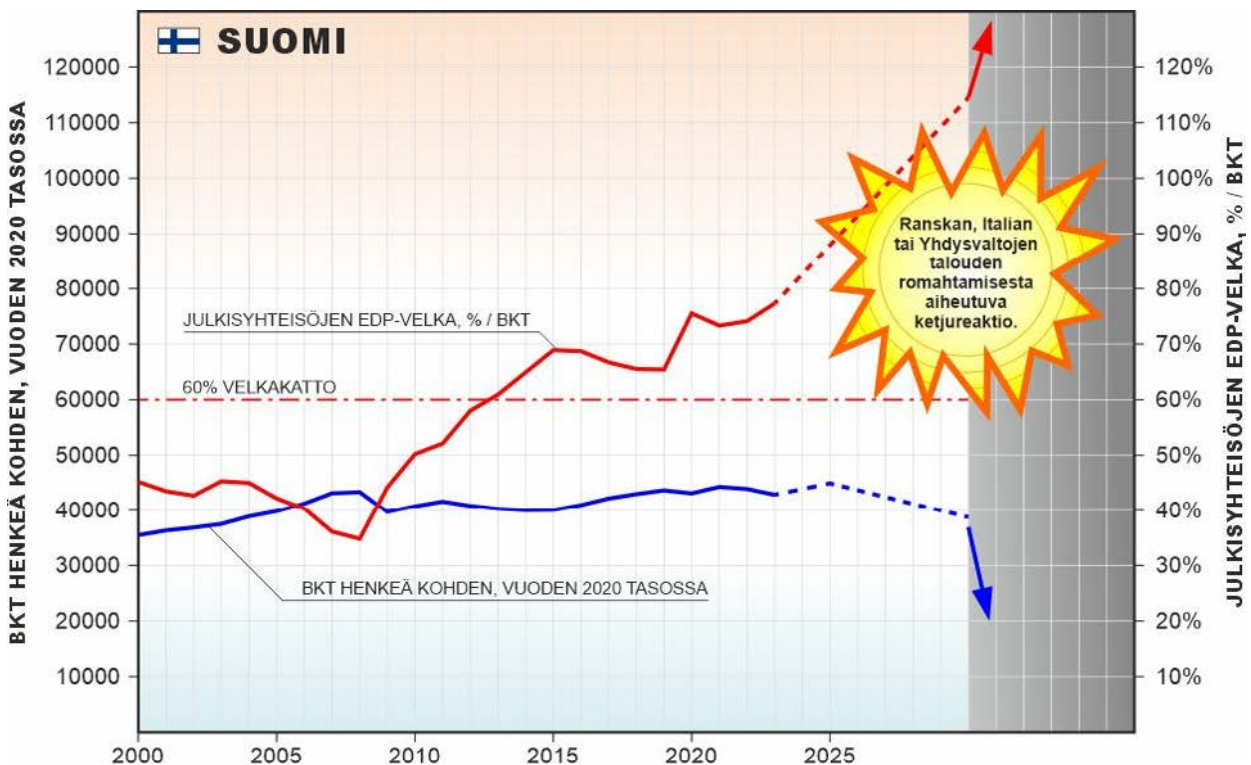
1. Unionin toimivalta määräytyy annetun toimivallan periaatteen mukaisesti. Unioni käyttää toimivaltaansa toissijaisuusperiaatetta ja **suhteellisuusperiaatetta noudattaen.**

Otteita EUn perustamissopimuksen konsolidoidusta versiosta.

Alla on esitetty Suomen reaalisen bruttokansantuotteen kehitys henkeä kohti vuoden 2020 rahassa. Nähdään, että sodanjälkeinen talouskasvu jatkui vuoteen 2007. Tätä on seurannut kohta kaksi vuosikymmentä jatkunut stagnaatio. Elintaso on pidetty yllä velanotolla.

Vuodesta 2019 lähtien velkaantuminen on riistäytynyt käsistä. Massiivinen velkaelvytyskään ei enää jaksaa pitää elintaso edes ennallaan. Koulutusinvestoinnit menevät hukkaan, kun ihmisillä ei ole töitä. Jos nykyisistä sitoumuksista ja valtarakenteista pidetään kiinni, Suomen valtio on ajautumassa kiihtyvällä tahdilla kohti konkurssia.

Miten tässä nyt näin on käymässä, kun meillä on tämä EU, kestävä kehitys, vahvat julkisen vallan instituutiot, oikeusvaltio ja luotettava valtamedia?

Suomen reaalisen bruttokansantuotteen ja julkisyhteisöjen velan kehitys 2000 luvulla.

Ongelmalla on kaksi ydintä

Helsingin valtaeliitit kuvittelevat edelleen, että Suomen talouden ongelmat johtuvat suhdanteista ja yritysten rohkeuden ja innovaatioiden puutteesta. Ne jankuttavat, että ongelmat ratkeavat panostamalla koulutukseen ja rohkaisemalla yksityiseen kulutukseen.

Budjettien alijäämää yritetään pitää kurissa vaatimattomin juustohöyläleikkauksin. Tämä on hankalaa, koska leikkaukset lisäävät työttömyyttä ja niillä puututaan saavutettuihin etuihin.

Edellä on esimerkein osoitettu, että veronmaksajan rahojen käyttö on holtitonta. Julkishallinnon päätöksenteko on hidasta ja heikkolaatuista. Kukin puolue lisää vuorollaan veronmaksajan taakkaa puskemalla omia rahanreikiään julkistalouteen seurauksista välittämättä. Leikattavaa löytyisi helposti.

Kolikolla on myös toinen, julkisuudessa vaiettu puoli. Se on byrokraattinen valtaekspansio. Rahat eivät tule momentilta, jonkun on ne ensin ansaittava. Rahat eivät tule momentilta. Jonkun on ne ensin ansaittava. Elinkeinoelämän toimintaedellytyksistä ei ole julkisuudessa juuri puhuttu.

Yritykset ja elinkeinon harjoittajat joutuvat toimimaan lisääntyvässä määrin byrokratian pakkopaidassa. Niiden mahdollisuuksia tarttua ajassa liikkuviin liiketoimintamahdollisuuksiin on rajoitettu ja niiden toimintaympäristö on käynyt toksiseksi. Tästä lähtökohdasta niillä on entistä heikommät edellytykset työllistää ihmisiä ja tuottaa verotuloja.

JULKISEN SEKTORIN TULOPUOLI SAKKAA. Seuraavassa käydään läpi ongelman juurisyitä.

Euroopan unioni

90-luvulla lähdin mukaan pieneen kehitysprojektiin Kreikassa. Tarkoitus oli rakentaa pienvenesatama Santorinin saarelle. En ota kantaa projektin teknistaloudelliseen mielekkyyteen, vaan siihen, että sen läpivienti byrokratiakoneistoista osoittautui vaikeaksi.

”Kaiken pitää olla oikein”, mutta säädösten ja tulkintojen ryteikössä ei tiedetty, mitä tämä tarkoittaa. Oltiin byrokraattien armoilla.

Kului puolitoista vuosikymmentä ja Kreikka oli käytännössä konkurssissa. Monet taloudellisen kasvun kannalta hyvät hankkeet olivat jauhautuneet byrokraattisiin valtarakenteisiin.

Kriisi on mahdollisuus. Jos Kreikka olisi päästetty konkurssiin, sen olisi ollut pakko itse tarttua kriisin perussyhyyn, byrokraattiseen mielivaltaan. Euroopan unioni kuitenkin pelasti Kreikan ainakin tilapäisesti lainoilla ja tukipaketilla. Tavallaan se pelasti itsensä kieltäytymällä käsittelemästä kriisin perussyystä.

Kun Suomi liittyi Euroopan unioniin, monet allekirjoittanut mukaan lukien halusivat sitoa Suomen tiukemmin osaksi länttä. Toisaalta pelättiin säädöstulvaa.

Liittymissopimus hyväksyttiin eduskunnassa kansanäänestyksen jälkeen niin sanotussa supistetussa perustuslain säätämisyjärjestyksessä. Sopimuksessa luovutettiin kuitenkin ylin tuomioistuinalta EU:lle. Siksi voidaan perustellusti kysyä, menikö tämä ihan oikein.

Tätä kirjoitettaessa koko Länsi-Eurooppa on lisääntyvästä velanotosta huolimatta stagnaatiassa. Myös Itä-Euroopassa ja Baltian maissa alkaa näkyä kangistumisen merkkejä. Euroopan merkitys maailmassa on supistunut laajalla rintamalla.

Tämän voisi tulkita siten, että EU on byrokraattisia valtarakenteita tukevalla säädöstehtailullaan työntänyt hyvinvointimme perustana olevaa tuotannollista toimintaa muualle. Sen luomat valtarakenteet ovat luonteeltaan staattisia ja se kieltäytyy käsittelemästä erehdyksiään. EU työskentelee siis edellä perustamissopimuksessa määriteltyä tavoitettaan vastaan.

EU komission puolustukseksi on toki sanottava, että se työskentelee kovassa paineessa. Byrokraatit ja poliitikot työntävät joka tuutista omia fantastisia ideoitaan kontribuutioksi EU politiikkaan. Esimerkkinä on vaikkapa Saksan yritys ulottaa omaa ydinvoimahölmöilyään ilmastonmuutosta vastaan taistelevan EU:n politiikkaan.

EU:n ongelma on siinä, että se pyrkii kaikin keinoin ulottamaan valtansa jäsenvaltioiden sisäisiin asioihin. Otetaan esimerkiksi ilmastonmuutos. On perusteltua, että EU asettaa Euroopan laajuisia

tavoitteita kasvihuonekaasupäästöjen rajoittamiseksi. On myös perusteltua, että EU päättää, miten päästöt lasketaan.

Se, miten jäsenmaat näihin tavoitteisiin pääsevät, ei ole kuitenkaan EU:n asia. Maailma muuttuu nopeasti, eikä elämän realiteeteista vieraantuneessa komissiossa järki tähän riitä. Suunnitelmatalous osoitti elinkelpoisuutensa Neuvostoliiton kaatuessa.

Idiotismista tulee kuitenkin rationalismia, jos näkökulma muutetaan EU:n tarkoituksesta valtaan. Säädöksiä suoltava EU on ollut byrokraattisen vallan riemumarssia. Jokainen kriisi on käännetty mahdollisuuksiksi laajentaa byrokraattista valtaa.

Nyt esimerkiksi EU on kiristämässä otettaan Suomen metsistä vedoten luontokatoon ja vaatien ennallistamista. Ilman korvausta tietysti.

Samalla EU pyrkii lisäämään yhteisvastuuta veloista. Etelä-Euroopan mätiä byrokraattisia valtarakenteita ollaan pönkittämässä heittämällä hyvää rahaa huonon rahan perään. Euroopan poliittisbyrokraattinen eliitti ottaa mieluummin epätoivoisen vedon veronmaksajien piikkiin, kuin lähtee korjaamaan erehdyksiään.

Nyky politiikalla Suomen osa EU:ssa tulee olemaan sama kuin maaseudun osa Suomessa. EU:n ydin tulee hurskastelemaan Suomen kustannuksella. Suomalaiset sektoribyrokraatit ja poliitikot ovat täysillä mukana tässä prosessissa edistämässä omia intressejään. Aivan kuten pysähtyneisyyden aikana.

Ympäristöhallinto

Ajatellaan Suomeen kaavailtavaa merkittävää teollisuusinvestointia. Toteutuessaan se säteilisi työtä ja toimeentuloa laajalle alueelle. Sen yhteydessä syntyisi myös sellaista tietotaitoa, jolla olisi todellista merkitystä kilpailussa maailman markkinoilla.

Mitä tapahtuu, kun hanke julkistetaan. Heti ilmaantuu sankka lauma byrokraatteja ja intressitahoja vaatimaan, vastustamaan, valittamaan ja rahastamaan. Pääkaupungin valtamedia pyörittelee synkempiä esiin tuotuja uhkakuvia, vaikka niiden paneminen suhteeseen aukeaisi Elon laskuopilla.

Hankkeen lupaprosessi on pitkä, jopa 5–10 vuotta (kuva). Lopputulos on epävarma. Lupaehdot ovat nöyryyttävät ja voivat nostaa hankkeen kustannuksia 50 %. EI TARVITSE OLLA JÄRJEN JÄTTILÄINEN YMMÄRTÄÄKSEEN, ETTÄ TÄSSÄ ON SYY TYÖTTÖMYYTEEN JA TALOUDEN SAKKAAMISEEN.

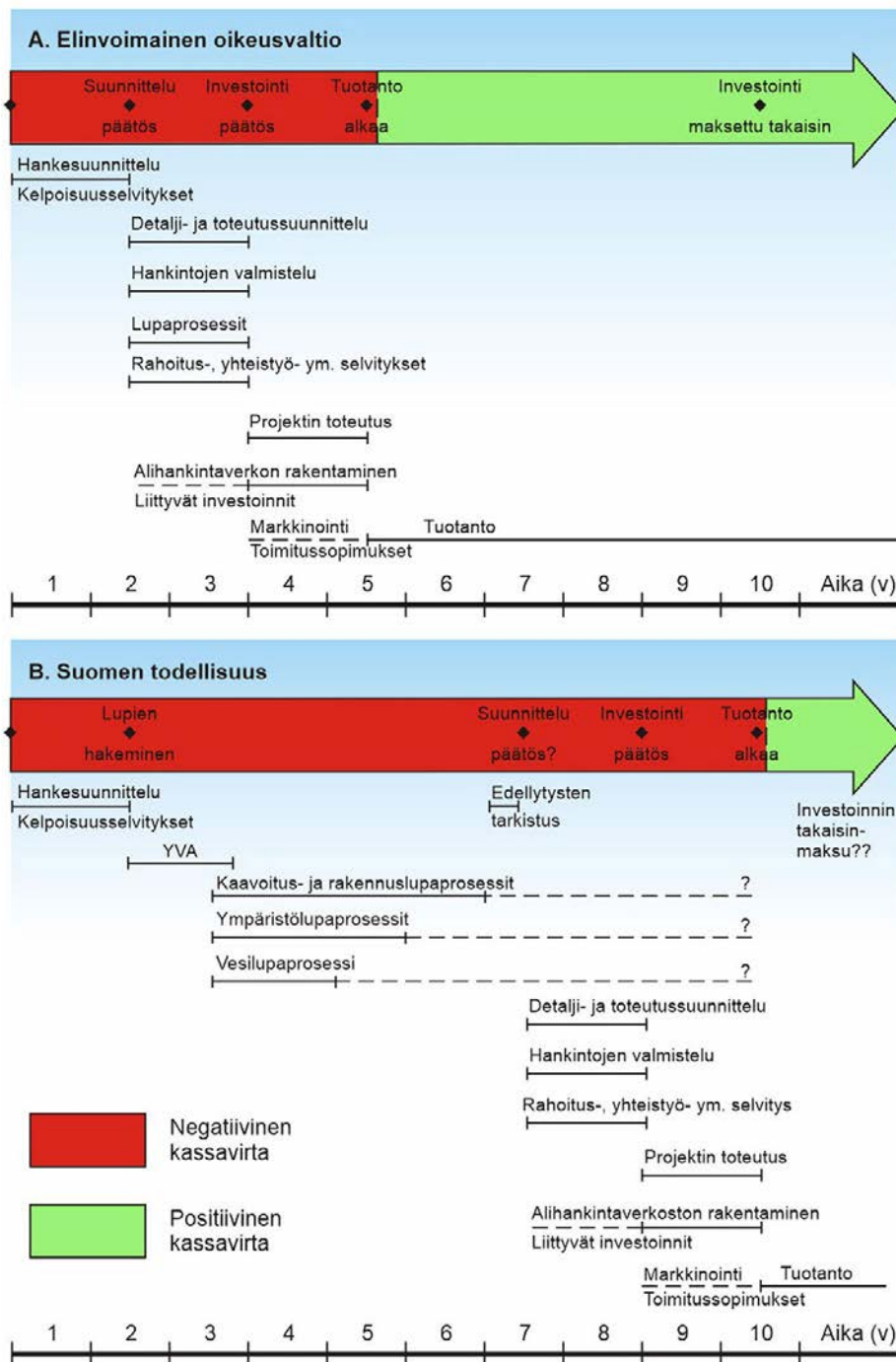
Seuraavassa kuvassa on esimerkkejä detaljeista, joita on käytetty investointiprojektien estämiseen tai jarruttamiseen. Tällaisilla lukemattomilla detaljeilla ja uskomuksilla ei ole juuri mitään merkitystä luonnon suuressa ja dynaamisessa kokonaisuudessa. Niille voi kuitenkin tulla lupaprosessissa hintaa miljoonia tai jopa miljardeja euroja.

Jo vuosituhannen vaihteessa Suomessa tunnistettiin EU:n alistavaan ympäristölainsäädäntöön liittyvät riskit. Korkealla tasolla sovittiin, ettei Suomen kansantaloutta upotettaisi näihin valtarakenteisiin.

Pian kuitenkin muut hallinnonalat alistuivat jopa ilmeisiin julkisen vallan väärinkäytöksiin (esimerkiksi ruoppaus ja tributyylitina). Teollisia investointeja harkitsevat tajusivat, että täällä ollaan mielivallan armoilla.

Monissa maissa on jo tunnustettu, että ylisääntely ja tiukat kaavoitussäännöt tuhoavat talouden perustaa. Investointihankkeiden lupaprosesseja on luvattu viedä läpi jopa kolmessa kuukaudessa.

Voidaan kysyä, missä on järki ja oikeus. Vastaus on, että ei tässä ole kysymys järjestä eikä oikeudesta. Tässä on kysymys vallasta (seuraavat kuvat). Ympäristöbyrokrattinen valtaekspansio ei olisi onnistunut nykyisessä laajuudessaan ilman asemaa lainsäädäntövalmistelussa, lähipiirin rahoittamista hankevastaavien kustannuksella, omia tuomareita ja yhteistyötä urbaanin valtamedian kanssa.

Lupaprosessin vaikutus suuren investointihankkeen toteutusaikatauluun ja investointiedellytyksiin. Oikeusvaltion mukainen prosessi ja Suomen todellisuus.

Merialue

Kalojen vaellusreitti (joka paikassa), silakan kutupaikkoja (maankäytön vaikutus mitätön)

Luoto

Ruijanesikon esiintymä (arktisten alueiden kasvi)

Ruovikkoranta

Arvokas lintuvesialue (tavanomainen) Natura-alue kilometrin päässä

Salmi

Meriupokaskuoriaisia (levinneisyydestä tai maankäytön vaikutuksista ei tietoa)

Rantamökki

Saneeraus talvi-asuttavaksi mukaristiriidassa kestävän kehityksen kanssa.

Flada (ei luonnontilainen eikä suojeltu)

Lahoava hökkeli

Purkukielto Kulttuurihistoriallisesti arvokas kohde, lepakoita (lunastushalua ei silti ole)

Mielipide: Kaivinkoneen käyttö ympäristörikos

Satama-alue

Melu kuuluu Natura-alueelle (jonka halkaisee vilkkaasti liikennöity tie)

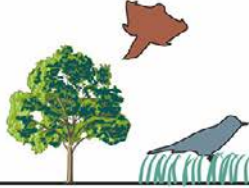
Natura-alue

(järjestetty maankäytön esteeksi)

- Suojelun perusteet:
- Vaarantunut pulskasantainen
 - Vaarantunut hietikkolude
 - Uhanalainen varpuhämähäkki (nykyään elinvoimainen)
 - Särkkälantainen(kadonnut alueelta)
 - Pallohämähäkki (kirjattu virheellisesti)

Pakettipelto ja metsikkö

Pensaikossa kirjokerttu (reviireistä ylitarjontaa) Liito-oravanaaraan reviiiri (yleinen Suomessa ja Siperiassa)

Entinen laidunalue

Pohjavesialue, turkistarha lopetettava, hevoshaka ei käy (ei uhkaa pohjavedelle)

Kallio

Kaavamerkintä (lisätty jälkikäteen), liikenne lisääntyy (kaksi autoa/h), kivilouhimo ei käy, kangaskiuru, sammalia, suunnistus ja kiipeily kielletty

Vesistö teollisuusympäristössä

Hakkuujätteessä viihtyvä rantakurvi (Venäjän asukki)

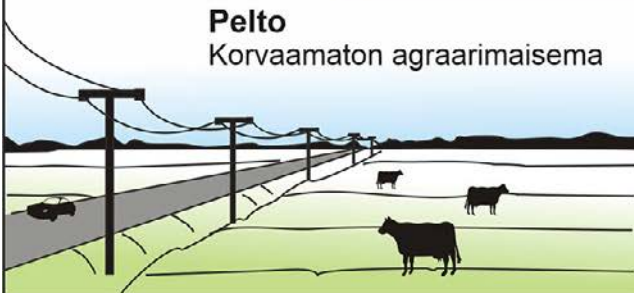
Pintasedimentin PAH-pitoisuus ylittää yhdessä pisteessä raja-arvon (lähestyy pihvilihan pitoisuutta)

Lato metsän reunassa

Kaavamerkintä (perusteeton) Kansallismaisema (joka paikassa)

Pelto

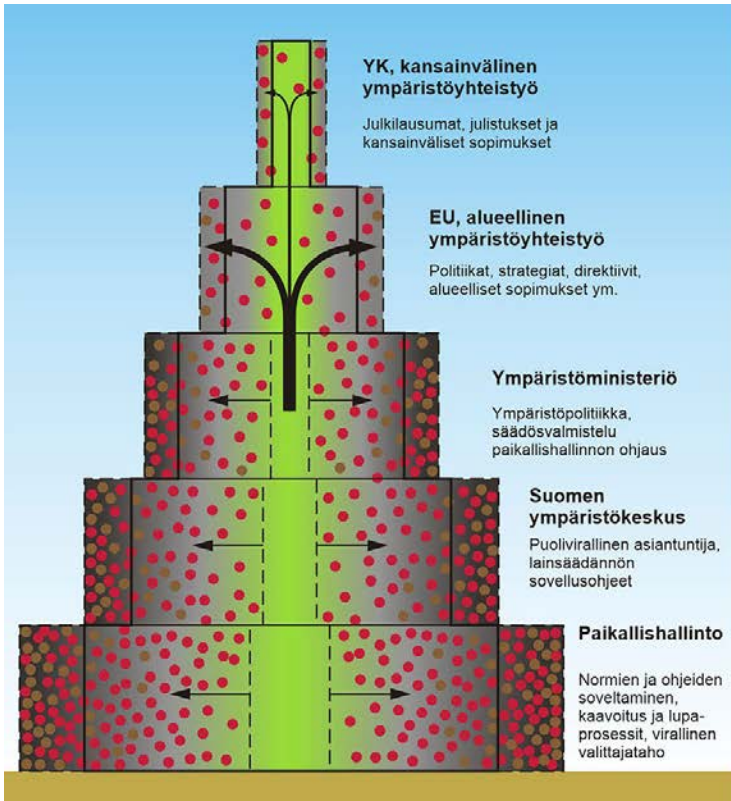
Korvaamaton agraarimaisema

Maatalousalue suojellun järven rannassa

Este: Perimätieto hentonäkinruohosta Ympäristörikos: maanomistaja perannut ojansa Ympäristörikos: maanomistaja haudannut betonimöykkyjä maalleen

Esimerkkejä argumenteista, joita on käytetty investointiprojektien sabotointiin.

Aluksi Suomessa oli kolme hallintotasoa ja rationaalinen lähestymistapa. Nyt on viisi hallintotasoa ja ideologinen lähestymistapa.

- Urbaani ympäristöbyrokraattinen eliitti työntää omia "fantastisia" ideoitansa kansainväliselle tasolle.
- Siellä samanmieliset omaksuvat nämä ideat ja muuttavat ne strategioiksi, sopimuksiksi, direktiiveiksi ja asetuksiksi.
- Kun nämä palaavat paikalliselle tasolle, niihin liitetään tulkintoja ja ohjeita, joita tuomioistuimet ja media vahvistavat.
- Hallintoalamaisen niskan ryöppyä suhteettomuuksia, kohtuuttomuuksia ja silkkaa mielivaltaa.

Ympäristöbyrokraattisen vallan paisuva pyramidi.

Helsingin niemen alueella on paljon täyttöjä. Se on ympäröity penkereillä ja silloilla. Alueen luontokeitaat Vanhankaupungin lahti, Iso Huopalahti, Laajalahti ja Finnoonlahti ovat kaikki vanhoja kaatopaikka-alueita ja jätevesien purkupaikkoja. Missä ovat isot ympäristövaikutukset? Jos aidosti haluamme lisää luonnon rikkautta ja monimuotoisuutta, niin luovutaan uusista kaatopaikkastandardeista ja jätevesiasetuksesta.

Rakentaminen

Rakennusteollisuuden mukaan rakentamisen osuus on noin 60 % investoinneista ja 15 % bruttokansantuotteesta. Joka viides työllisistä saa toimeentulonsa kiinteistö- ja rakennusosalta tai siihen liittyvistä palveluista. Rakennettu ympäristö muodostaa yli 80 prosenttia kansallisvarallisuudestamme. Kyseessä on siis tärkeä toimiala.

Rakentaminen tapahtuu nykyään ympäristöministeriön alaisuudessa. Alan lehdissä, ammatillisissa tapaamisissa ja markkinoinnissa hoetaan nyt kestävän kehityksen taikasanoja samalla hartaudella kuin aikanaan ystävyyttä ja yhteistyötä.

Kuitenkin rakentaminen on Suomessa entistä hitaampaa, kalliimpaa ja komplisoidumpaa. Viittaan tässä kokemuksiini toisaalta Suomen perusteollisuuden rakentamisen ajoilta 70-luvun lopulta ja toisaalta viimeaikaisiin hankkeisiin, esimerkiksi satama- ja väylähankkeisiin tai Väyläviraston käsityksiin Merenkurkun kiinteän yhteyden rakentamisesta. Byrokraattiset valtarakenteet tunkevat kaiken muun edelle.

Rakentamisen suurimmat ongelmat voidaan tiivistää kolmeen sanaan: LIIKAA JULKISTA VALTAA. Tämä koskee niin kaavoitusta, rakentamismääräyksiä, viranomaistoimintaa kuin yhteiskunnan roolia rakennuttajana. Seuraavassa muutamia hajahuomioita:

- Kun yksityisellä sektorilla päätös tehdään tarvittaessa keskellä yötä puolessa tunnissa, kaavoitusprosessi voi viivästyttää hanketta vuosilla.
- Ihminen halusi muuttaa kaupungista kesämökilleen. Kaava esti mökin saneeraamisen talviasuttavaksi.
- Pariskunnalle tuli ero. Päätettiin rakentaa omalle tontille toinenkin talo. Kaikki meni tarkastuksineen hyvin, kunnes lopputarkastuksessa huomattiin papereissa hämärä merkintä, joka rakennustarkastajan mukaan tarkoitti sitä, että talo oli rakennettu väärään paikkaan. Ei muuta, kuin rakennusta siirtämään.
- Massiivisella rakennusmääräyskokoelmalla ja kaavoitusmonopolilla on rakentaminen tehty paikoin niin kalliiksi, ettei tavallisilla ihmisillä ole enää varaa uusiin asuntoihin.
- Rakennuttajan kannalta jokainen viranomaisen aiheuttama viivästys tai vaatimus on komplikaatio, jolla voi olla kalliit seurauksivaikutukset. Tällainen voi olla esimerkiksi perusteeton savunpoistovaatimus metrossa tai puuttuminen pääsuunnittelijan valintaan vesirakennusprojektissa, jolloin paras rakentamisesonki jää hyödyntämättä.
- Viranomaistahojen vahva asema rakentamisessa on paitsi kilpailurajoitus, myös korruption siemen.

Ydinvoimarakentaminen on esimerkki isoista ongelmista rakentamisessa. Kiinalaiset ja eteläkorealaiset ovat osoittaneet, että isoja ydinvoimaloita voi rakentaa viidessä vuodessa ja budjetissa. Täällä Suomessa ei tähän pystytä.

Moderniin ydinvoimalaan liittyvät riskit eivät ole erityisen suuria. Ne ovat lisäksi hallittavia, viimeisenä keinona ydinvoimalan sammuttaminen. Ilmastonmuutokseen liittyvät riskit ovat aivan toista suuruusluokkaa. Tätä kirjoitettaessa on Euroopassa havahduttu myös ydinsodan riskiin.

Oman rajallisen kokemukseni perusteella tehokas riskinhallinta ydinvoimalasuunnittelussa hautautuu massiivisiin selvityksiin. Metsää ei nähdä puilta. Ydinvoimaprojektin aikataulu kaatuu

heti alussa. Koko hankkeesta tulee kallis sekasotku. Epäpätevillä viranomaisilla ja heidän suosimillaan valtion ”asiantuntijainstituuteilla” on tässä sotkussa merkittävä rooli.

Omat ongelmansa liittyvät alati paisuvaan rakennusalan määräys- ja normikokoelmaan. Taso on kirjava. Otetaan esimerkiksi Suomen rakennusmääräyskokoelmassakin mainittu arktisia merirakenteita käsittelevä ISO standardi 19906:2019. Itse standardi on aivan asiallinen kokoelma erilaisia arktisten merirakenteiden suunnitteluun liittyviä näkökulmia.

Jos kuitenkin sen liitteiden perusteella yrittää laskea esimerkiksi merituulivoimalan tai sillan virtapilarin suunnittelukuormia, voi mennä raskaasti ylimitoituksen puolelle. Asiakirjan laatijat ovat puskeneet omia ja oman maansa pääasiassa teoreettisia tutkimustuloksia ja menetelmiä standardiin. Käytännön kokemus on puuttunut, koska työstä ei ole maksettu palkkaa. Avainkysymyksiä on jäänyt avoimeksi.

Naapuri rakensi portaat ja terassin lipputasanteelleen. Kulun turvallisuus parani huomattavasti aiempaan avoporraskaisuun verrattuna. Rakennustarkastaja vaati kuitenkin asiantuntijan lausunnon siitä, että portaat ja kaiteet ovat määräysten mukaiset. Esimerkiksi Kolin näköalapaikoilla ei ole mitään kaiteita. Useimpien lintutornien portaat ja kaiteet eivät ole määräysten mukaiset. Byrokraattien mielestä timpurin ammattitaito ei siis riitä. Tarvitaan rakennustarkastaja ja muodollisesti pätevä asiantuntija nostamaan kustannuksia ja komplisoimaan hanketta.

Meillä Suomessa on kiinnitetty paljon huomiota muutamaan näyttävään rakennusalan epäonnistumiseen, kuten Turun Myllysilän notkahdukseen, muutaman teollisuushallin kattosortumiin ja Talvivaaran kipsisakka-altaan vuotoon. Ihminen on erehtyväinen.

Paljon isompia ongelmia ovat rakennusten kosteusvauriot ja homeongelmat. Aika tekee tehtävänsä, mutta kokenut suunnittelija näkee nopeasti suunnitelmien riskit ja tietää kohtuulliset menettelyt niiden hallintaan.

Oman lukunsa muodostavat julkisen sektorin vuosikymmenten jatkailut perusteltujen toimenpiteiden toteuttamisessa. Esimerkkeinä tästä ovat Tapiolan mädäntyneen uimahallin purku ja Kauniaisten Gallträskin ruoppaus.

Julkisen keskustelun ulkopuolelle on jäänyt se, että Suomessa haaskataan miljarditolkulla veronmaksajien rahaa taloudellisesti järjettömiin rakennushankkeisiin, kuten esimerkiksi raidehankkeisiin.

Vielä vähemmälle huomiolle on jäänyt rakennusalan sääntelyn, julkisen valvonnan, kaavoitusmonopolin ja perusteettomien ympäristöbyrokraattisten valtarakenteiden kiertämisen aiheuttamat lisäkustannukset. Nämä kustannukset lähentelevät kymmenen miljardin euron suuruusluokkaa vuodessa.

Nyt ympäristöministeriö on ottanut ison homeriskin rakennusten eristysvaatimusten muodossa uusien asuntojen ostajien piikkiin. Ministeriöltä on jäänyt huomaamatta, että puhdasta lämmitysenergiaa olisi tarjolla runsain mitoin, kunhan byrokraattiset esteet raivattaisiin tieltä.

Valtion instituutiot ja asiantuntijainstituutit

Ministeriöt ovat valtionhallinnon hierarkian huipulla. Ne toimivat ministerin poliittisessa ohjauksessa. Voidaan kuitenkin kysyä, kuka vie ja ketä. Joka tapauksessa ministeriöiden korkeilla virkamiehillä on voimakas vuorovaikutus ministerin kanssa. Valtapoliittinen hyöty on molemminpuolinen.

Ministeriöillä on alaisuudessaan erilaisia virastoja ja asiantuntijainstituutteja. Lisäksi sillä on luotettu lähipiiri. Nämä tekevät erilaisia selvityksiä päätöksenteon tueksi.

Ministeriöt taistelevat keskenään vallasta ja resursseista. Ne edustavat nykyään melko pitkälle koko toimialansa intressejä.

Asetelma on isänmaan kannalta ongelmallinen:

- Oma asia menee yleisen edun edelle;
- Virkamiehiä on vaikea erottaa, veri ei vaihdu. Ongelma syvenee, kun organisaatiot kloonaavat itseään;
- Päätöksenteon tueksi tehtävät selvitykset teetetään luotettavilla tahoilla tukemaan ministeriön intressejä;

Niccolo Machiavelli ymmärsi jo renessanssin aikaan vahvojen ammattikuntien omien etujen ajamiseen liittyvät yhteiskunnalliset ongelmat. Nyt ammattikunnat ovat vahvistuneet entisestään, kun ministeriöt ajavat niiden asiaa. Yhteiskunnallinen päätöksenteko eri hallintosektoreilla on siiloutunut.

Valta turmelee ja erityisesti valta ilman vastuuta. Suppeat urbaanit eliitit tekevät huonoja päätöksiä omassa kuplassaan kaukana elämän realiteeteista. Näitä ei kiinnosta tavallisten ihmisten osa päätöksiensä seurauksena. Ne eivät edes ymmärrä, miten vaikeaan tilanteeseen suuri osa Suomen kansalaisista on ajettu.

Otetaan esimerkiksi koulutus. Peruskoulutuksessa joka tuutista tulee poliittisesti korrekteja ohjeita suorittavalla taholle. Poliittista koulutusta tarjotaan muun muassa kestävän kehityksen otsikon alla. Tasoryhmät ovat pannassa. Oppimistulos on romahtanut.

Kun pohja on heikko, useimmilla eivät riitä edellytykset ammatillisen tai korkeakoulun menestykselliseen suorittamiseen. Kun työmarkkinat ovat heikot, yliopistoihin jäädytään roikkumaan vuosikausiksi tai vaihdetaan opintosuuntaa.

Kilpailu ammatillisen uran ensiaskelista lähtien on kova. Tässä on yksi syy syntyvyyden romahdukseen.

Oman lukunsa valtion instituuttien joukossa muodostavat yliopistot ja korkeakoulut. Akateeminen eliitti markkinoi asiantuntijapalveluitaan tutkittuna tietona. Tutkimustuloksien arviointi tapahtuu vertaisarvioinnin kautta.

Tässä mennään raskaasti metsään. Yksi eliittiryhmä asettuu muiden yläpuolelle. Kyllä verovaroin teetetyn tutkimuksen tulee kestää terveellä maalaisjärjellä tehtävä arviointi.

Mitä tutkitaan, miten tutkitaan ja vastaako tulos panosta? Vai onko tutkimus pelkkä ”asiantuntijan” kaavun alla tehty tuotos byrokraattisen valtarakenteen vahvistamiseksi tai oman asian edistämiseksi.

Omien erikoisalojeni akateeminen eliitti ei tiedä edes sitä, mitä pitäisi tutkia. Se ryntäilee sopulilauman lailla tutkijapiireissä vallalla olevien trendien ja ikivanhojen teemojen perässä.

Yliopistoilla ja korkeakouluilla on kuitenkin yhteiskunnassa erittäin tärkeä rooli. Ne tarjoavat korkeinta opetusta nousevalle sukupolvelle. Osana tätä ne teettävät opinnäytetöitä. Opinnäytetyöt ovat tärkeä osa sitä prosessia, jossa nuori ihminen rakentaa kehikon, jonka varaan hän työuransa aikana voi rakentaa todellista tietotaitoa.

On hyvin vähän arvovapaata tutkimusta. Yliopistoissa ja korkeakouluissa tutkitun tiedon taso on vähintään kirjava. Yhteys reaali maailmaan, ja usein myös käytännön kokemus puuttuvat.

Professori on nykyään todellinen asiantuntija korkeintaan hyvin kapealla sektorilla. Käsiteltävien kysymyksen laajemmat ulottuvuudet jäävät yleensä varjoon. Siksi heidän tulisi keskittyä tärkeimpään tehtäväänsä eli korkeimpaan opetukseen.

Parhaimmillaan julkisen sektorin asiantuntijainstituuttien tai yliopistojen tutkimustyö tapahtuu yhteistyössä yksityisen sektorin kanssa. Kahdella edellä mainitulla on menetelmiä, työvoimaa ja kalustoa. Yksityisellä sektorilla on todellisia tarpeita ja näkökulmia. Hyöty on molemminpuolinen.

Oikeusjärjestelmämme ongelmia

Kaikissa maissa on ”oikeusjärjestelmä”. Missään maassa se ei ole täydellinen.

Meillä Suomessa kasataan kiihtyvällä tahdilla uutta lainsäädäntöä ilman, että kukaan katsoisi kokonaisuutta. On oikeastaan hassua ajatella, että kaikki ne säädökset ja tulkinnat, jotka aikojen kuluessa on erilaisissa poliittisissa tilanteissa saatu juntattua läpi, olisivat olleet perusteltuja.

Vielä hassumpaa on ajatella, että ne kestäisivät aikaa. Maailma muuttuu nykyään nopeasti. Me kasaamme säädöksiä vanhan päälle.

Tämä prosessi on toki juristiammattikunnan lyhyen tähtäyksen intressien mukainen. Se sisältää kokemukseni mukaan kuitenkin systeemivirheitä, jotka tulevat osaltaan kaatamaan niitä oikeushyviä, joita Suomen perustuslaki on turvaavinaan. Seuraavassa esimerkkejä:

- Sanan ja mielipiteenvapaus on primaarioikeutta. Suomen oikeusjärjestelmä on kuitenkin lähtenyt jahtaamaan muiden muassa kansanedustajia kiihottamisesta kansanryhmää vastaan poliittisesti epäkorrektien mielipiteiden vuoksi. Se, että ympäristöministeriö on ryhtynyt oikeisiin sortotoimenpiteisiin esimerkiksi turkistarhureita ja romunkierrättäjiä kohtaan, ei ole oikeusjärjestelmää kiinnostanut.
- Myös suhteellisuusperiaate on primaarioikeutta. Tykillä ei ammuta hyttystä. Suomen oikeusjärjestelmä ei ole kuitenkaan puuttunut siihen, että ympäristöhallinto on lähtenyt sabotoimaan investointihankkeita mitättömien detaljien ja jopa virheellisten uskomusten perusteella.
- ”Justice delayed is justice denied”. Perustuslain yhden pykälän tulkinta antaa viranomaisille, luontojärjestöille ja naapureille lähes rajattomat valitusmahdollisuudet investointiprojekteihin liittyen lähes mielivaltaisain perustein. Lupaprosessia tuomioistuikäsittelyineen voi venyttää jopa kymmenenvuotiseksi. Viranomaisille ja muille intressitahoille aukeaa lähes rajattomia vallankäytön ja kiristyksen mahdollisuuksia ilman mitään vastuuta hankevastaavalle tai yhteiskunnalle aiheuttamastaan vahingosta.
- Byrokraattiset eliitit ovat valinneet korkeimmat hallintotuomarit keskuudestaan omaksi turvakseen ja oman valtansa jatkeeksi. Kun asian viimeksi tarkistin, joukossa ei ollut yhtään tuomaria, jolla olisi ollut henkilökohtaista kokemusta siitä, minkälaisissa olosuhteissa suomalaista hyvinvointia luodaan. Heillä ei ole minkäänlaista kompetenssia pohtia EU-peräistä lainsäädäntöä perustamissopimuksen kolmannen artiklan kontekstissa.
- Kiinassa kommunistiseen puolueeseen kuuluva viranomainen päättää mitä laki tarkoittaa. Oikeusvaltiossa siitä ei päättä viranomainen vaan tuomioistuin, joka on paitsi riippumaton, myös PUOLUEETON.

Suomen oikeusjärjestelmässä on sotkettu primaarioikeus ja poliittisesti ohjatun hallinnon piirissä kehityt ohjeet ja tulkinnat. Oikeus ja kohtuus on paljon suurempi asia kuin se ennalta päätetty ratkaisu, johon korkeat tuomarit sopivasti pykälää valikoimalla ja tulkitsemalla päätyvät.

Oikeuden jumalattarella on side silmillä ja käsissä vaaka ja miekka. Side symboloi puolueettomuutta ja sitä, ettei anna henkilökohtaisten asenteiden vaikuttaa tuomioon. Vaaka symboloi oikeuden ja kohtuuden punnitsemista. Miekka on kaksiteräinen. Se edustaa rangaistusvaltaa, joka voi kohdistua kumpaankin osapuoleen.

Suomessa tuomioistuimet eivät ole puolueettomia. Oikeuden ja kohtuuden vaakaa on rukattu byrokraattisen vallan hyväksi. Rangaistusvalta kohdistuu pääosin hallintoalamaisiin, Miekan toinen terä on tylsä. Se, että viranomainen joutuisi vastuuseen tekemisistään, on lähinnä teoreettinen.

Neljäs valtiomahti

Helsingin Sanomat mainostaa juhlaulkaisunsa kannessa vuonna 2019 työskennelleensä 130 vuotta sananvapauden, totuuden ja tasa-arvon puolesta. Mitenköhän on?

Sananvapauden liittyvä perusongelma on siinä, että urbaanilla mediaeliitillä on valtavat mahdollisuudet vaikuttaa ihmisten käsityksiin asioiden tilasta. Siis ehdollista valtaa. Ja kuten journalisti Nick Davies on todennut kirjassaan Flat Earth News, sen tarinat keskittyvät valtaosin samojen kapeiden poliittisten ja moraalisten oletusten varaan siitä, miten maailman asioita pitäisi hoitaa.

Otetaan esimerkiksi ympäristöhurskastelu ja syyllistäminen, joka näkyy yksipuolisena Helsingin valtamedian tarjonnassa. Tarinat tukeutuvat ympäristöliikkeen propagandaan ja alan akateemisen eliitin omaan etuun perustuviin mielipiteisiin.

Helsingin valtamedia käyttää rutiininomaisesti seuraavaa manipulointistrategiaa tukiessaan ympäristöbyrokraattisia valtarakenteita:

- Unohda kaikki rationaalisuus ja asioiden suhteellisuus;
- Keskity yhteen faktaan, joka on irrotettu isosta kuvasta;
- Käytä akateemisen eliitin piiristä poimittua tutkijaa asiantuntijana. Kuka tahansa kelpaa, kunhan on valmis mielipiteineen tukemaan ennalta valittua toimituspoliittista linjaa.
- Syyllistä ja häpäise;
- Estä niiden asiantuntijoiden pääsy julkisuuteen, joilla on sanoman kanssa ristiriidassa olevia näkemyksiä ja faktoja;
- Jos et pysty näitä estämään, leimaa heidät tärähtäneiksi tai ääriajattelijoiksi.

Vastaavan kaltaista manipulointistrategiaa käytetään esimerkiksi kansantaloudellisessa keskustelussa. Esiin nostetaan sellaisia ekonomisteja ja tutkijoita, jotka sopivat tukemaan valtamedian valitsemaa toimituspoliittista linjaa. Näiltä puuttuu tyystin henkilökohtainen kokemus vallan brutaaaleista laeista ja siitä suosta, jossa yritykset ja toiminnan harjoittajat tänä päivänä ponnistelevat.

Seuraavia kysymyksiä ei koskaan esitetä esimerkiksi metsäkeskustelussa:

1. Onko Suomen hiilineutraaliustavoite ylipäätään realistinen?
2. Kuinka monen suomalaisen hyvän elämän edellytykset olette valmiit murskaamaan tämän tavoitteen tavoittelussa?
3. Nyt kun puuntuonti Venäjältä on pysähdyksissä, niin mitä muita keinoja meillä on pyrkiä kohti näennäistä hiilineutraalisuustavoitettamme?
4. Mistä olemme valmiit luopumaan tavoitteen saavuttamiseksi?

Systeemivirheitä neljännen valtiomahdin toiminnassa ovat:

1. Helsingin mediaeliitille sananvapaus tarkoittaa sitä, että sillä pitää olla oikeus syöttää yleisölle omia poliittisia näkemyksiään manipulaation keinoin, mutta muilta evätään mahdollisuus niiden korjaamiseen sensuurin keinoin.
2. Medialla on valta aiheuttaa ihmisille ja organisaatioille valtavaa vahinkoa, mutta se ei vastaa aiheuttamistaan vahingoista.

Byrokraattinen valta, tuomioistuINVALTA ja mediavalta elävät oudossa symbioosissa keskenään Helsingin ydinkeskustassa. Media on tukahduttanut itseensä, tuomioistuinlaitokseen ja ympäristöhallintoon kohdistuvan arvostelun. Vallan vahtikoira on ottanut tehtäväkseen oman ja näiden kahden muun valtakoneiston kilven kiillotuksen.

Toisin sanoen media ei ole vallan vahtikoira vaan poliittinen toimija. Kuten lisääntyvässä määrin myös virkamieskoneisto ja oikeusjärjestelmä.

Hallintoalamaisen osa

Hallintoalamaisen kannalta tämän vuosituhannen puolella tapahtunut kehitys on monin tavoin vahingollista. Näköala tulevaisuuteen on synkkä.

Tuotannollista toimintaa harjoittavan elinkeinonharjoittajan tai yrityksen toimintaan puututaan lisääntyvässä määrin. Kustannukset nousevat ja kilpailukyky kärsii. Nopeasti muuttuva maailma edellyttäisi kehitystoimia, mutta byrokratia painaa.

Toimintaan liittyvät riskit ovat lisääntyneet. Viranomaisilla on lähes rajattomat mahdollisuudet puuttua toimintaan ja aiheuttaa vahinkoa. Vallan käyttöön ei liity vastuuta.

Suomen lainsäädäntöön tuodaan jatkuvasti uusia rikollisuuden lajeja. Jos et ole nöyrä viranomaisen edessä, jostain löytyy muodollinen peruste sinun kurittamiseesi.

Oikeusturvan ja järjenkäytön puutteet ovat luonnollisesti näivettäneet elinkeino- ja yritystoimintaa. Tähän asti työllisyyttä on ylläpidetty velkarahalla, jolla on luotu työpaikkoja lähinnä julkiselle sektorille. Näin ei voi jatkua loputtomiin.

Niin nuorten kuin vanhempienkin ihmisten osaksi jää kamppailu julkisen sektorin tai yksityisen sektorin työpaikoista. Talouden hiipuessä nämäkin työpaikat vähenevät. Alustalous on kaikkein suurimmassa puristuksessa. Nekin ihmiset, jotka työtä saavat, ovat lisääntyvässä määrin kultaissa häkissä työnantajansa armoilla.

Tätäkö me haluamme?